

Librar box 4

Dødelige!

Disse Berømmelser — Saadant Eftermæle

fortiente

Belærdle, Høyfornehmme

Kiøbmand

Hr. Jacob Kiech

af

Sine Medborgere.

Han blev fød den 24de Augusti 1712 og døde den 17de
Novbr. 1787 i Bergen.

Urbodigst forfattet

af

B. Børretzen.

B E R G E N, 1787.

Trykt i Hans Kongl. Majestæts privilegerede Bogtrykkerie, hos
K a s m u s H. D a h l.

Kollaud.

Kel. (18)4.
N. N. I 2166.
* 2 N. B.

I 307

546479

D, Efterføgt! ifald du eengang læse skal
Hvad jeg her skrev, da kald mig en en levet Skiald,
Som Træng berigede med lutter falske Toner,
Fortryllet af det Guld, som Last med Dyd forsoner. —
Den sælger Vren og tilkøber sig Foragt,
Som selv maa tilstaae: At han en har Sandhed sagt;
Ney! Præg af Smigrers Haand skal en den Urne skiende,
Som giæmmer Mandens Støv — lær her hans Liv at kiende!

Jeg synger en Hans Roes blot efter gammel Skik,
Hvor uddød Redrighed — Dnds Vreminde fik —
Fortrængtes Sukke skal den Stemme aldrig døve,
Som raaber: Han var stor! — Og du kan en berøve,
O gustne Vind! Ham den Agtelse, Han noed:
I Livet elsket, og velsignet i sin Død.
Han gik af Liden ud, men du blev her tilbage;
Lær af Hans Vandel: ret at bruge dine Dage.

En af Forsynet glemt, udrustet med en Siel,
Som folte snart sit Værd, og tænkte paa sit Vel!
Sin heele Ungdom Han opofred for at lære
De smukke Kunster, som er Sielens sande Værd,
De stærked' Hans Forstand — de blev Hans Tidssfordriv,
Saa Kundskab, Indsigt, Bidd udmærkede Hans Liv,
Han vened Pligterne, hver Borger Staten skylder,
Og sandt: At Embedsmand dem vanskeligst opfylder.

Nu valgte Han sig strax en anden Lykkens Bey,
Som for Ham aaben stod — Han sagde: Jeg vil en
Adlyde fremmed Kald, skiont jeg dertil er færdig.
Den Drixt jeg mangler, som gjør mig til Kaldet værdig.
En at forkynde, men adlyde Hærens Ord —
Blev min Bestemmelse paa en fordærvet Jord;
Kun hvad min Fader var, jeg ønsker nu at blive,
Og Handel skal mig Brød — og Ravn — og Værd give.

Vær nu opmærksom, da vor NÆGH først træder frem
Paa Verdens Skueplads, og handle skal med dem,
Som bør ved Ret og Skial sin egen Vælfærd søge,
Og en ved udtænkt Svig sin Broders Trang forøge —
Som kun paa Lykkens Gunst sin Vælfærd vove maage,
I Haab om den Gevinst, de meget sjælden faae,
Hvis Stand og Handlinger er vigtig for det heele,
Og har Indflydelse paa alle Verdens Deele.

Her blev det Mandens Lod, at aagre med sit Pund
Saa fordeelagtigt: at Han i sin sidste Stund
Foruden Ragg og Skræk sit Regenskab beskuer,
Dg ey for Ewigbed, for Dom, for Straffe gruer.
Den sorte Gierlighed besmitted ey Hans Aand,
Dg Enfers tunge Kaar blev' lette ved Hans Haand.
Alt eye Lønder Guld — Hans stolte Siel foragted,
For Sig og Sine Rok — ey meer Han eftertragted.

Han gjorde sig ey riig af andres kolde Sved,
Hans Handel kaldes kan: Den sande Verlighed.
Han ingen Løfter gav, som Han ey holde vilde,
Dg aldrig blev Han glad, naar det gif andre ilde.
Det var vel ey Hans Sag, at kiendes Verden om,
I Ost og Best, kort sagt: Til hvilket Stæd man kom.
Men dette var Hans Sag: Alt Fattige og Rige
Skal ey en nedrig Last om Ham med Sandhed sige.

Undskyld min Geist! thi den kan ey fortælle dig
Hans Enkes Sorg, som blev ved Ham saa lykkelig —
Dg Borens Følelser, som ched saadan Fader —
Den Hob Belsignelser, som Han sig efterlader —
Den Sværm af Dnsker, som til Himlen haster hen,
Alt bede godt for Dem, som leve her igien —
Den Belløst Sielen noed, naar Patriarken smiilte
Mod den nyefødde Slægt, som til hans Arme ilte.

Liig Skovens Olding, som tre Sekler tælle kan,
Mod Skyen knejser; men seer en sin Ligemand,
Hvis grened Krop, isort sit Lov, uddeeler Skygger
Til Luftens Sangere, som der sin Neede bngger,
Hvis Blade kiole ved sin Kassen Skovens Son,
Som raaber trillende: O Seg! hvor er du skion!
See her du Vandringsmand! som leder efter Møyer,
En Olding grøn — Det Syn din trætte Mand fornøyer.

Saa blev ved Alderdom vor RIGES ærverdige — skion,
Dg graae Haars Krone var den velfortiente Løn
Han høsted af et Liv, der kiendte en de Laster,
Som med sin Elsker alt for snart af Liden haster;
Ja Brødres Alder Han med Styrke oversaae,
Dg sidst blandt alle Han for Døden bukke maae.
Hans Kraft forlod Ham en, før Baandet skulle briste,
Dg da maa Helten døe — Enhver sin Afgud miste.

Han deeled Glæder ud til sidste Dyeblit;
Jeg er selv een af dem, som længe hos Ham sit
Den Hielp, en Faderløs i Trang saa glad modtager,
Han en ufølsom var mod Armod's bittere Klager.
Hans Raad var Buisdom, og enhver som fulgte den
Leed intet Tab, og blev en skuffet af sin Ven.
Det var Hans største Lyst, at kunde hver Mand gavne,
Dg ved Hans Bortgang vil vist mange Skygge savne.

Min Ven! nu nægter du vel ey, at Han var stor,
At hans Erindring bør foreviges i Nord,
At et saa herligt Syn hvert Hierte maatte fryde,
At til hans Roes bør hver en Digters Harpe lyde:
Et Aafsyn, aabent — mildt — bestroed med slige Træk,
Som robed Dydens Ven — indjaged Laster Skræk.
En Mand, som her besad den Dyd, vi siælden finde,
Har denne ey fortient blandt os et Vres-Minde?

Befignet være da Dit Stov, og hvil i Fred,
O JACOB! Du som stred, og vandt den Salighed,
Hvor Din forløste Aand sin Lovsang nu istemmer,
Foreenet med den GUD, som aldrig Dine glemmer!
Din Iuhommelse skal hædres af enhver,
Som hader Rænker og har den Rettskafne Fier.
Gid kun hver Borger i vor Stad Dig vilde ligne,
Da skal vi og hans Ravn — hans Stov — hans Slægt vel-
signe!!! —

